

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 428/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. E. E., K., zastúpeného advokátom JUDr. V. K., M., vo veci namietaného porušenia čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 10 CoP 43/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. E. E. **o d m i e t a** ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. júla 2013 doručená sťažnosť MUDr. E. E., K. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 10 CoP 43/2013. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 4. júla 2013.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) č. k. 20 P 342/2010-243 z 26. júna 2012 v spojení

s dopĺňacím rozsudkom č. k. 20 P 342/2010-252 z 30. júla 2012 bol sťažovateľovi zakázaný styk s maloletou dcérou, pričom tento rozsudok bol vyhlásený za predbežne vykonateľný. Uznesením krajského súdu sp. zn. 9 CoP 96/2012 z 15. novembra 2012 boli rozsudok a dopĺňací rozsudok okresného súdu zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Pritom senát krajského súdu 9 CoP pozostával zo zákonných sudcov určených v súlade so zákonom a s rozvrhom práce. Následným uznesením okresného súdu č. k. 20 P 342/2010-317 z 8. marca 2013 bolo nariadené predbežné opatrenie, ktorým sa sťažovateľovi dočasne do právoplatného skončenia konania vo veci samej zakázal styk s maloletou dcérou. Stalo sa tak napriek právnenému názoru vyslovenému v uznesení krajského súdu sp. zn. 9 CoP 96/2012 a napriek podanej námietke zaujatosti smerujúcej proti zákonnej sudkyňi konajúcej vo veci na okresnom súde. Na základe odvolania sťažovateľa uznesením krajského súdu č. k. 10 CoP 43/2013-336 z 24. mája 2013 bolo uznesenie okresného súdu o nariadení predbežného opatrenia potvrdené. Podľa názoru krajského súdu obsahom námietky zaujatosti, ktorú sťažovateľ podal, boli iba okolnosti spočívajúce v postupe sudkyne v konaní, v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá na rozhodnutie (§ 15a ods. 5 v spojení s § 14 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa rozvrhu práce krajského súdu na rok 2013 veci zrušené odvolacím súdom a vrátené prvostupňovému súdu a potom znovu predložené na rozhodnutie o odvolaní o tom istom predmete rozhodovania (v danom prípade zákaz styku) sa zapíšu do súdneho registra tomu odvolaciemu senátu, ktorý vec zrušil, a to pod novou spisovou značkou. Napriek uvedenému ustanoveniu však v novom odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 10 CoP 43/2013 konal a rozhodoval senát, ktorému predsedal JUDr. R. U., hoci v predchádzajúcom odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 9 CoP 96/2012 konal a rozhodoval senát, ktorému predsedala JUDr. J. K. Pritom ani nahliadnutím do spisu zo strany právneho zástupcu sťažovateľa nebolo možné zistiť, prečo bola vec v rámci druhého odvolacieho konania pridelená senátu 10 CoP. Inými slovami, chýba údaj o tom, prečo nebola vec predložená na rozhodnutie senátu 9 CoP. Zároveň to znamená, že nie je možné preveriť správnosť pridelenia veci zákonnému sudcovi. Takýto postup a následné rozhodovanie spadá pod obsah pojmu „svojvoľný“ a znamená porušenie zákazu odňať účastníka konania zákonnému sudcovi.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 48 ods. 1 ústavy v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 10 CoP 43/2013 s tým, aby bolo uznesenie krajského súdu z 24. mája 2013 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Domáha sa tiež náhrady trov právneho zastúpenia advokátom v sume 275,94 €.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ nepodal dovolanie proti rozsudku krajského súdu č. k. 10 CoP 43/2013-336 z 24. mája 2013.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal námietku zaujatosti proti sudkyňi okresného súdu, ktorá však túto nepredložila na rozhodnutie krajskému súdu ako súdu nadriadenému a vo veci ďalej konala tak, že nariadila predbežné opatrenie zakazujúce sťažovateľovi styk s maloletou dcérou. V podanom odvolaní sťažovateľ namietal inter alia, že konala a rozhodovala zaujatá sudkyňa. Krajský súd však postup okresného súdu odobril s poukazom na ustanovenie § 15a ods. 5 v spojení s § 14 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, keďže podľa jeho názoru obsahom námietky zaujatosti boli len okolnosti spočívajúce v postupe sudcu v konaní o prerokováanej veci. Uvedený záver krajského súdu sťažovateľ v podanej sťažnosti nijako nenapáda, z čoho ústavný súd dospel k záveru, že námietka zaujatosti sudkyne okresného súdu nie je predmetom konania v zmysle podanej sťažnosti.

Ďalej sťažovateľ namieta, že podľa platného rozvrhu práce krajského súdu mal o odvolaní proti uzneseniu okresného súdu o nariadení predbežného opatrenia rozhodovať ten istý odvolací senát, ktorý predtým preskúmaval a zrušil skoršie rozhodnutie okresného súdu vo veci samej, ktorým bol takisto zakázaný styk sťažovateľa s maloletou dcérou. Sťažovateľ je teda toho názoru, že v jeho veci v rámci odvolacieho konania nerozhodovali tí

sudcovia, ktorí v zmysle platného rozvrhu práce mali byť správne zákonnými sudcami. Práve táto námietka je predmetom podanej sťažnosti.

„Súd treba považovať za „nesprávne obsadený“ v zmysle § 237 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca, resp. zákonní sudcovia (mutatis mutandis II. ÚS 136/08).

Na základe dosiaľ uvedeného možno konštatovať, že hoci dovolanie v prípade uznesenia o predbežnom opatrení je v zmysle § 239 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku vylúčené (vrátane prípadov vyplývajúcich inak z ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku), napriek tomu je možné v prípadoch podľa § 237 Občianskeho súdneho poriadku, a to vzhľadom na skutočnosť, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak je daná niektorá z väd definovaných v tomto ustanovení. Sťažovateľom namietanú okolnosť, podľa ktorej v jeho veci v odvolacom konaní nerozhodovali zákonní sudcovia, možno subsumovať pod prípad, keď „bol súd nesprávne obsadený“.

Vzhľadom na daný stav treba konštatovať, že proti uzneseniu krajského súdu bolo prípustné dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu základnému právu sťažovateľa na zákonného sudcu mal Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania. Sťažovateľ však dovolanie nepodal, čo znamená, že nevyčerpal mimoriadny opravný prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu označeného práva účinne poskytoval a na ktorého použitie bol sťažovateľ oprávnený v zmysle § 237 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku. To zakladá neprípustnosť sťažnosti.

V danej súvislosti treba tiež uviesť, že sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto ani neprichádzal do úvahy prípadný postup ústavného súdu v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2013